

KRONIKA RUCHU LITURGICZNEGO

STOLICA ŚWIĘTA

Dnia 24 października 1957, Św. Kongregacja Obrzędów zatwierdziła formularz poświęcenia stacji radiowej.

Dnia 22 listopada 1957, Św. Kongregacja Studiów przesłała Ordynariuszom Italii szczegółowe programy wykładów liturgii i muzyki kościelnej od pierwszego roku niższego seminarium do ostatniej klasy licealnej.

Dnia 5 lutego 1958, Św. Kongregacja Obrzędów udzieliła Ordynariuszom miejscowym władzy pozwalania na powtórzenie obrzędu poświęcenia popiołu w środę popielcową przed Mszą wieczorną.

Dnia 14 lutego 1958 Kongregacja Św. Oficjum ogłosiła ostrzeżenie przed samowolnym wprowadzaniem nowych obrzędów, czytań i modlitw do Mszy św. Równocześnie przypomniano, że nie wolno publicznie odmawiać litanii nie mających aprobaty Stolicy św. Inne modlitwy muszą mieć wyraźne zatwierdzenie Ordynariusza.

Dnia 18 lutego 1958 Kongregacja Św. Oficjum ogłosiła „Monitum” przestrzegające przed opóźnianiem chrztu niemowląt.

Na światowym Kongresie dla Apostolstwa Świeckich, który obradował w Rzymie od 5—13 października 1957, w sekcji zajmującej się życiem parafialnym wysunięto szereg postulatów związanych z życiem liturgicznym.

Domagano się ożywienia udziału wiernych w liturgii oraz powierzania im pewnych funkcji liturgicznych zgodnie ze starożytną tradycją Kościoła. Podkreślono potrzebę głębszego przestudiowania możliwości wskrzeszenia diakonatu w tej formie w jakiej istniał on w pierwotnym Kościele.

BELGIA

Ogłoszono dyrektorium pastoralne organizowania udziału wiernych we Mszy św. w dwujęzycznych diecezjach Belgii: Malines, Liège i Bruges. Dyrektorium jest pierwszym oficjalnym dokumentem potwierdzającym pozwolenie Św. Kongregacji Obrzędów na łączenie śpiewu „Sanctus” i „Benedictus”. Dyrektorium nakazuje po każdym „Oremus” chwilę milczenia, aby zostawić wiernym chwilę na modlitwę wewnętrzną, którą później celebrawa „zbiera” i wyraża w kollekcje. Dyrektorium w zasadzie przyjmuje odprawianie Mszy św. twarzą do ludu, lecz zastrzega Ordyna-

riuszom pozwolenie na tę formę. Podkreślono organiczny związek Komunii św. ze Mszą, zakazując rozdawania jej podczas innych części Mszy św. Celebransowi nie wolno wyręczać się kimś innym w rozdawaniu Komunii św. i nie wolno mu śpiewać „Postcommunio” póki pomagający nie skończą rozdawania Komunii św. Dyrektorium dopuszcza wszelkie interwencje w języku żywym, jeżeli nie są wyraźnie zakazane prawem liturgicznym.

FRANCJA

Pismo „Notes de Pastorale liturgique” zostało gruntownie zreformowane. Będzie ono ukazywało się pięć razy w roku na początku poszczególnych okresów liturgicznych: 15 stycznia (W. Post i Wielkanoc), 15 kwietnia (Zesłanie Ducha Św., bierzmowanie, uroczysta Komunia św., Boże Ciało), 15 czerwca (problemy pasterskie wakacji), 15 września (Różaniec, święto Wszystkich Świętych) i 15 listopada (Adwent, Boże Narodzenie, Objawienie Pańskie).

Pismo będzie podawało doktrynę liturgiczną, artykuły ascetyczne, szkice kazań, praktyczne wskazania o organizowaniu nabożeństw i recenzje.

W Opactwie En Calcat odbyła się trzecia sesja liturgiczna poświęcona zagadnieniom „Liturgia i kultura biblijna”.

Opactwo w Solesmes rozpoczęło wydawanie krytycznego opracowania Graduału Rzymskiego. Na początek ukazał się tom II zawierający opis źródeł graduału, które sklasyfikowano pod względem zawartości, pochodzenia i rodzaju notacji. Dzieło nosi tytuł „Le Graduel Romain, Edition Critique” par les Moines de Solesmes. II. Les Sources, Solesmes 1957.

HISZPANIA

W ramach „Biblioteca de autores cristianos” ukazały się zbiory pierwotnych tekstów eucharystycznych. Tomy 88 i 118 obejmują: Jesus Solana T. J. „Textos eucaristicos primitivos”; I. Hasta fines del siglo IV; II. Hasta el fin de la época patristica (w VII—VIII).

Pierwszy z wymienionych tomów o objętości XL+754 stron zawiera teksty biblijne oraz patrystyczne do końca IV wieku. Drugi tom o objętości XX+1100 stron podaje teksty eucharystyczne z pism Ojców od Prudentiusza do św. Izydora Hisp. dla Kościoła zachodniego, i do św. Jana Damasczeńskiego dla Kościoła wschodniego.

Teksty wydrukowano w ich wersji oryginalnej łacińskiej lub greckiej, podając przekład hiszpański, wyjaśnienia i dane bibliograficzne. Dzieło zamykają obszerne indeksy: biblijny, bibliograficzny i systematyczny.

Wychodząc z założenia, że odrodzenie życia liturgicznego nastąpi wtedy, gdy duszpasterze od wczesnych lat będą w seminarium do niego zaprawiani, rektor seminarium z Victorii Ks. Suquia Goicoechea kreśli

w piśmie „Lumen“ (1957 Nr 6, str. 97—117) program życia liturgicznego w seminariach. Opierając się na przeprowadzonych ankietach stwierdza, że w seminariach za mało zrobiono dla stworzenia odpowiednich warunków życia liturgicznego. Proponuje, aby studium liturgii skoncentrowało się około 3 wielkich zagadnień: ofiara Mszy św., Brewiarz i Misterium Paschalne. Kaplica seminarium powinna dawać dobre warunki dla rozwoju liturgicznej pobożności. Rozwój życia liturgicznego wymaga ścisłej współpracy profesorów liturgii, przełożonych i ojca duchownego.

W listopadzie 1957 r. w Konimbrze odbył się tydzień studiów nad śpiewem gregoriańskim.

ITALIA

Dnia 12 grudnia 1957 r. zakończono w Preneste (Lacjum) tydzień studiów nad encykliką „Mediator Dei“.

W dniach 13—20 grudnia w Wenecji (Apulia) odbył się tydzień liturgiczny dla wiernych.

W Berletta w Apulii odbył się tydzień liturgiczny dla wiernych równocześnie w siedmiu kościołach miasta.

W Bari obchodzono dziesięciolecie encykliki „Mediator Dei“ przez regionalny zjazd zakonnic poświęcony studiom liturgii.

POLSKA

W „Rocznikach historycznych“ Towarzystwa Historycznego w Poznaniu (tom XXIII, 1957) prof. Ryszard Ganszyniec zajął się początkiem liryki Stanisława Ciołka. Między innymi utworami opublikował on sekwencję „*In Cristi natali*“. Utwór ten wykonywano polifonicznie na Wawelu.

Opracował O. Franciszek Małaczyński OSB.